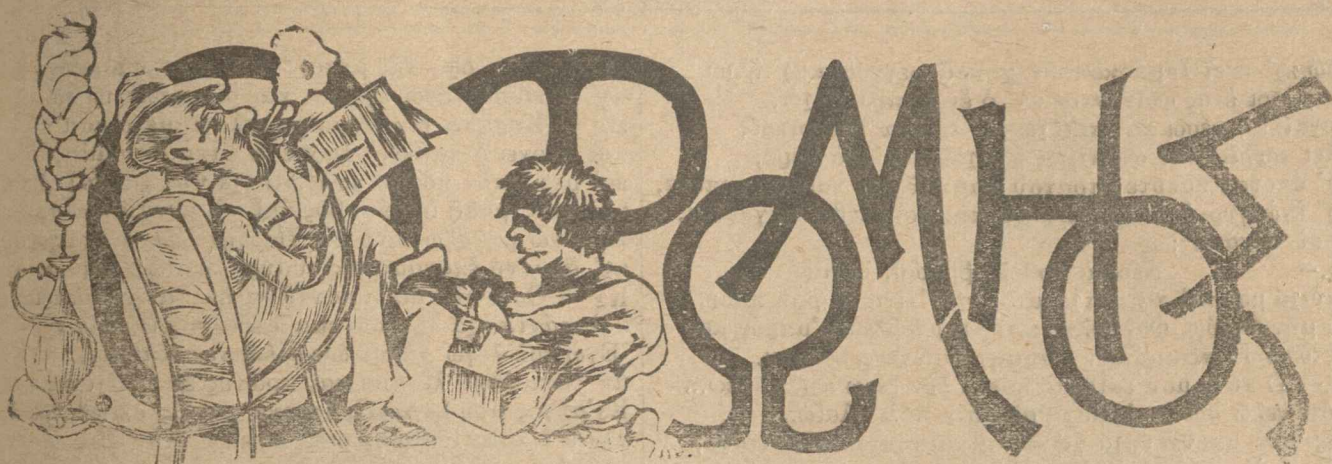

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήντα... τί καλά!
περυσσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκατρεῖς,
τρέχει ὅστις κάλπαις ἡ Πατρίς.

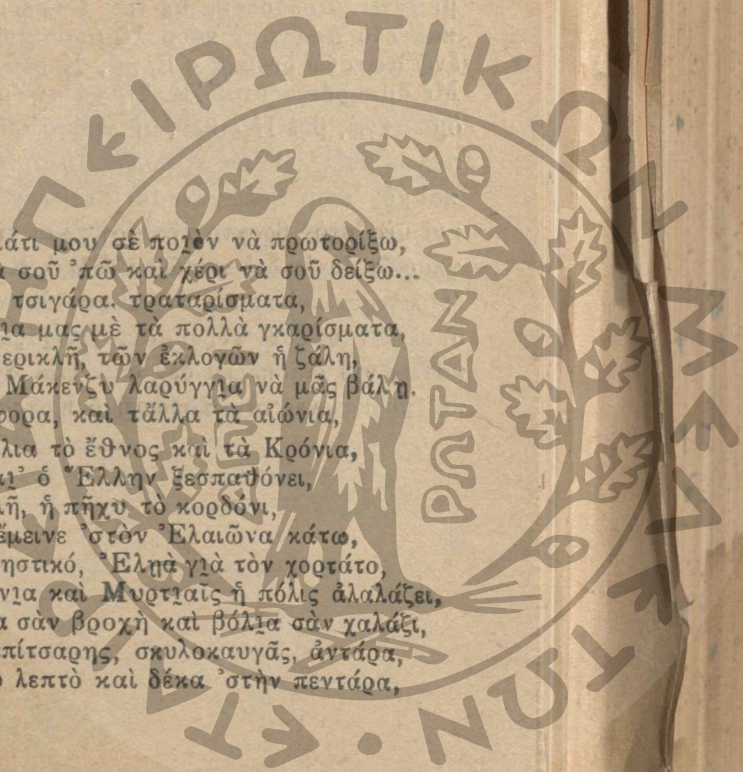
Ποῦντος τρακόσα καὶ δεκατρία,
Ἑλῆαις, Κορδόνια, φιλοπατρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σνέτος.

Π.—Ἑλῆά...
Φ.— Κορδόνι, Περικλῆ...
Π.— Σκασμὸς μὴ σὲ ξυλίσω...
Ἑλῆά, Ἑλῆά...
Φ.— Σκασμὸς καὶ σὺ νὰ μὴ σὲ πιστολλίσω.
Π.—Ἑλῆά...
Φ.— Κορδόνι, μπάλωμα, παπούτσι καὶ ζωνάρι.
Π.—Ἀσπρη Ἑλῆά, μαύρη Ἑλῆά, καὶ κόκκινο χαβιάρι.
Ἑλῆά, μωρέ...
Φ.— Κορδόνι, βρέ, καὶ νᾶναι καὶ λυμένο...
παπούτσι ἀπ' τὸν τόπο σου κι' ὅς εἶναι μπαλωμένο.
Π.—Θ' ἀρχίσῃ τὸ μπαγλάρωμα... Κορδόνια μὴ μοῦ ψάλης.
Φ.—Λοιπὸν φωνάζω δυνατὰ «Ἑλῆά, Κορδόνι, Ράλλης».
Π.—Ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε...
Φ.— Καθὼς καὶ ὁ ὀδικός μου
καὶ γέρον σὰν τὴν καλαμιά ὅτὸ χαλασμό τοῦ κόσμου.

Δὲν ξέρω πᾶ τὸ μάτι μου σὲ ποῖον νὰ πρωτορίξω,
δὲν ἔχω γλῶσσα νὰ σοῦ πῶ καὶ χέρι νὰ σοῦ δείξω...
παιᾶνες, ἐμβατήρια, τσιγάρα, τραταρίσματα,
ἐβγήκαν τὰ λαρύγγια μας μὲ τὰ πολλὰ γκαρίσματα,
καὶ σὰν περάσῃ, Περικλῆ, τῶν ἐκλογῶν ἡ ἑλῆ,
θαλθῇ ὁ Ἀγγλος Μάκενζι λαρύγγια νὰ μᾶς βάλλῃ.
Διαδηλώσεις, φάσφορα, καὶ τᾶλλα τὰ αἰώνια,
τελεῖ τὰ Σατουρνάλια τὸ ἔθνος καὶ τὰ Κρόνια,
ἡ ἐκλογὴ ἐσίμωσε κι' ὁ Ἑλλῆν ἐσπαθόνη,
μία δεκάρα, Περικλῆ, ἡ πῆχυ τὸ κορδόνι,
κλαδί Ἑλῆας δὲν ἔμεινε ὅτὸν Ἑλαιῶνα κάτω,
Κορδόνι γιὰ τὸν νησιτικό, Ἑλῆά γιὰ τὸν χορτάτο,
μ' Ἑλῆαις, Κορδόνια καὶ Μυστηαῖς ἡ πόλις ἀλαλάζει,
πέφτουν χαστούκια σὰν βροχὴ καὶ βόλια σὰν χαλάζι,
μπουλούκια, Τσελεπίτσαρης, σκυλοκαυγᾶς, ἀντάρα,
οἱ λόγοι πέντε ὅτὸ λεπτό καὶ δέκα ὅτὴν πεντάρα,

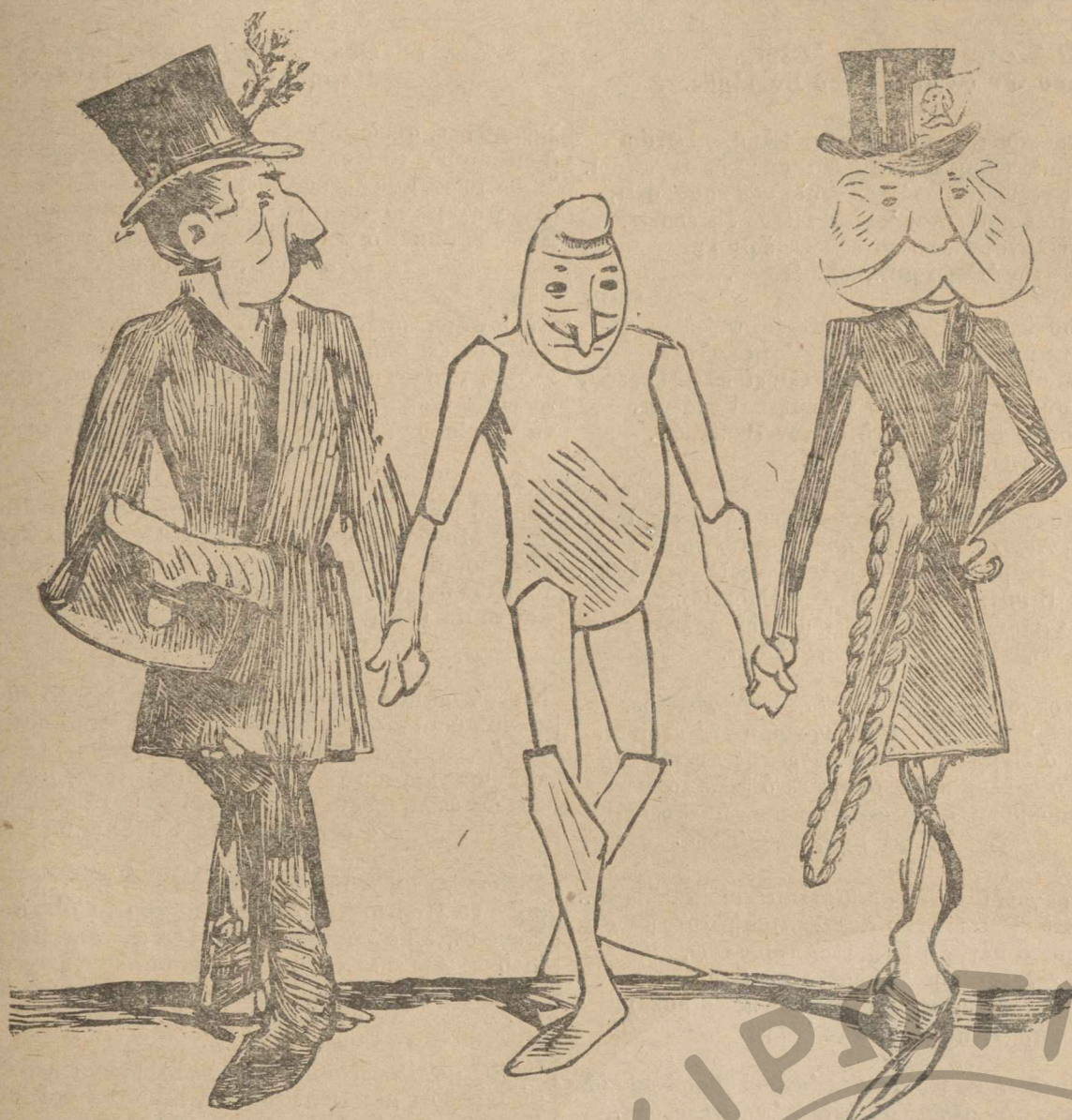
ἔδω κι' ἐκεῖ λαμποκοποῦν χρυσὰ φεγγάρια κι' ἥλιοι, οἱ χίλιοι ἕνας φαίνονται κι' ὁ ἕνας πάλι χίλιοι, γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιὰ κι' ἐκεῖνα 'στὸ φτερό, ὅλοι τρελλοὶ καὶ φρόνιμοι κυλιοῦνται 'στὸ σωρό, κι' ἀκούεις κάποτε στρατοῦ ταμπούρο καὶ τρουμπέτα, κι' ἐγὼ γυρνῶ 'στοὺς Βουλευτὰς καὶ κλέβω τοιγαρέτα. Ἐσὺ τί κάνεις;

Π.— Δέομαι τοῦ Σαββαῶθ, ζαγάρι, ταῦτά μου καὶ τὰ μάτια μου γιὰ 'λίγο νὰ μοῦ πάρη, νὰ μὴν ἀκούω, Φασουλῇ, καὶ νὰ μὴ βλέπω 'μπρός μου αὐτὸ τὸ Πανδαιμόνιον παραφρονούντος κόσμου.

Φ.— Ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε... δὲν ξέρω πῶς τί λέω... πότε γελῶ σὰν παλαβὸς καὶ πότε πάλι κλαίω... μὲς 'στὰ μπουλουνῖα χώνομαι καὶ πιστολῶ τινάζω, Ἐλῆά, Κορδόνι καὶ Μυρτιά μονάχος μου φωνάζω, καὶ πέρνω τὸν κατήφορο καὶ πέρνω τὰ βουνὰ μὴ μοῦ κολλήσῃ πρόγραμμα κανεῖς 'στὰ πιαινά. Μεγάλο βάρος, Περικλῇ, τὸ στήθος μου πιέζει, καὶ ἂν ἰδῶ καμμιὰ ἔλῃ 'στὸ ἄδειο μου τραπέζι τὴν καταπίνω 'στὴ στιγμὴ μαζὶ μὲ τὸ κουκούτσι, ἂν δὲ κανένα γύρω μου 'βρεθῇ παληοπαπούτσι, 'στὸν μέγαν Ναπολέοντα τὸ στέλλω διπλωμένο καὶ τὸ γυρίζει σπῆι μου ἐκείνος μπαλωμένο. Ἀφίνω τὸ χουζοῦρι μου καὶ τὸ φαγὶ ποῦ τρώω καὶ πηλαλῶ 'στὸν Θεοδωρῇ γιὰ νὰ μοῦ βγάλῃ λόγο, κι' ὁ γαῦρος Πρωτοκάθεδρος καλὰ καλὰ μὲ βλέπει κι' ἡ τροχισμένη γλώσσα του μοῦ λέγει ὅ, τι πρέπει. Ἐγὼ εὐθὺς τὸν χαιρετῶ, ἀλλὰ γυρίζω πάλι, καὶ λόγον σπουδαιότερον γυρεύω νὰ μοῦ βγάλῃ, κι' ὁ Θεοδωρῇ, ποῦ κανενὸς χατίρι δὲν χαλᾷ, προβαίνει 'στὸ μπαλκόνι του καὶ μοῦ ξαναμιλᾷ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περικλῇ... δὲν εἶμαι 'στὰ καλά μου... δὲν εἶμαι ἄνθρωπος σωστός, ἂν ἔχω τὰ μαλά μου... εὐρίσκω εἰς ἑκαστὸν, ὁ νοῦς μου ξεβιδώνει, κι' ὁ Δεληγιάννης φαίνεται 'στὰ μάτια μου Κορδόνι μακρὺ μακρὺ, φαρδὺ φαρδὺ, ποῦ τὸ λαιμὸ μου σφίγγει, καὶ μὲ φαλτσέτα παπουτσὴ μοῦ κόβει τὸ λαρύγγι, μὰ βλέπω κι' ὁ Πρωθυπουργός, ὁ Μυταρᾶς Μογγόλος, κορμὸς Ἐλῆας νὰ γίνεται καὶ νὰ φουντώνῃ ὅλος, καὶ τὰ 'ψηλὰ φωκὸλα του νὰ γίνονται κλαδιά κι' ἀπάνω των νὰ κελαῖδουν μὲ ἀνοικτὴ καρδιά αὐτοὶ ποῦ τρῶν καὶ πίνουνε 'στὰ πέντε Βιλαέτια καὶ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια των ἐχόρτασαν ρουσφέτια. Ὡ σύμβολα σωτήρια!... ὦ κόσμε! ὦ ὑφέλιος!... Ἐλῆά, Κορδόνι καὶ Μυρτιά, καὶ πόλεμος ἐμφύλιος, κι' ὁ Τσιριγώτης, Περικλῇ, 'στὴς μάχης τὰ πεδία μὲ δένει χειροπόδα μετὰ τὸν ζουρλομανδύα, καὶ 'στὸ Δαφνὶ μὲ κουβαλᾷ μετὰ πομπῆς μεγάλης, ἐνῶ φωνάζω δυνατὰ «Ἐλῆά, Κορδόνι, Ράλλης». Μὲ ἀμπαρόνει 'στοῦ Ζωρζῆ νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ ἔβγω, ὅμως ἐγὼ, βρε Περικλῇ, μὲ τρόπο τοῦ ξεφεύγω, πέρνω μαζὶ καὶ τῶν τρελλῶν τὸ τραντακτὸ φουσατό καὶ μὲς 'στὴν πόλι χύνομαι καὶ τρέχω ἄνω κάτω, καὶ μὲς 'στὸν βρόντο τῆς βοῆς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης γκαρίζω 'στὴν διὰ πασῶν «Ἐλῆά, Κορδόνι, Ράλλης». Ὡ λιγερόν καὶ κοπερόν, στρατεύματα, στρατόπεδα, σκυλιὰ γαυγίζουν γύρω μου, γρινιάζουν γυναικόπαιδα, κανεῖς γιὰ διαδήλωση δὲν φαίνεται ἀνίκανος, καὶ προσφωνεῖ τὸν Θεοδωρῇ ὁ Κατσανδρῆς ὁ δίκαννος,

κι' ἀπὸ τῆς δρῶ τῆς μύταις του μακρὺ Κορδόνι βγαίνει, κι' οἱ Κορδονάτοι ἔξαλλοι καὶ οἰστηλατημένοι εἰς τὸ Κορδόνι ρίχνονται μὲ φλογισμένον μάτι καὶ πέρνει ὁ καθένας τῶν ἑνα μικρὸ κομμάτι, καὶ μὲς 'στὸν κόρφο των βαθεῖα γιὰ χαίμαλι τὸ κρῖνον καὶ τοὺς μεθ' ὃ θρίαμβος καὶ τὰ μαλά των στρίβουν. Κι' ἐγὼ φωνάζω «Δώσατε εἰς τὴν Ἐλῆα σπαλιόρα κι' ἂς νίκη ἑπανάστασις εὐθύς, ἀμέσως, τώρα.» Κι' ὁ Θεοδωρῇ μοῦ ἀπαντᾷ «μὴν κάνης φασαρία καὶ πάντα γιὰ τὸ κούνημα θὰ τύχῃ εὐκαιρία.» Ἐγὼ τοῦ λέγω «ἀπαιτῶ νὰ ἐπαναστατήσῃς, ἂν Ναπολέον λέγεσαι καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.» Κι' αὐτὸς μοῦ λέγει «Πρόσμενε καὶ ἂς σκεφθῶμε πρῶτα, γι' αὐτὸ τοὺς Ροβεσπιέρους μου καὶ τὸν Σαιν-Ζουστ ἐρῶ. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἐπέρασε ἡ ζέστη κι' ὁ νοτιάς, ὅπου μᾶς κάνει ὅλους μας ἀνθρώπους τῆς φωτιᾶς, ἡ δὲ βροχὴ ἐλύσσαξε κι' ἡ σκόνη ἐσηκώθη, κι' ὁ κόσμος ἀπὸ κούνημα πρὸς τὸ παρὸν ἐσώθη. Ἐλα καὶ σύ, βρε Περικλῇ, τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς, ἔλα καὶ ρέκαξε μαζί «Ἐλῆά, Κορδόνι, Ράλλης.» Κάμε μεγάλη προσευχὴ καὶ φίλα τὰ παιδιὰ σου, βάλε τὸ χέρι τὸ δεξιὸ ἀπάνω 'στὴν καρδιά σου, καθὼς ὁ Πρωτοκάθεδρος τοὺς φίλους παραγγέλλει, κι' ἀμόλησε τὴν ψῆφόν σου νὰ πάῃ ὅπου θέλει. Καλὰ νὰ πάῃ καὶ 'στὸ Νάι, καλλίτερα καὶ 'στ' Ὀχι... σὺ μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτό... ἡ μοῖρα ἔτσι τῶχει. Μὴ στέκης ξύλο κούτσουρο... σκέψου καλῶς καὶ κρίνε πῶς σήμερα δεινὸς ἀγὼν περὶ Ταμείου εἶναι.. βάστα Ἐλῆαίς 'στὸ χέρι σου, χρυσὰ Κορδόνια φόρε, κι' ὡς 'στὴν Δευτέρα τὸ πρῶτ προσεύχου κι' ἐγγηγόρει, μὰ πρόσχε γιὰ τὸ Θεὸ εἰς πειρασμὸν μὴν πέσης γιὰτ' εἶναι ὄντως κρίσιμος ἡ τωρινὴ μὰς θέσις. Χῶσε καλὰ τὸ χέρι σου χωρὶς κανένα πάθος καὶ τὰ στραβά σου ἀνοιξε γιὰ νὰ μὴν κάνης λάθος. Τὰ δρῶ τ' αὐτιά σου βούλωσε 'στὸν Κώστα καὶ 'στὸν Σαῦ... [σο...]

δρῶ τρύπαις θαῦθης ἐμπροστά, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο... μὲ τὸνα βγαίνεις, Περικλῇ, χιονάτο περιστέρι, μὲ τᾶλλο πᾶς Σκυλάραπας 'στῆς Ἀραπιάς τὰ μέρη. Ἀφ' ὅσα σοῦ ὠμίλησα εἰς περασμένα φύλλα μὲ παροιμίας ἀρκετάς καὶ σχήματα ποικίλα καταλαβαίνεις, Κουτεντέ, ποιὸν πρέπει νὰ ψηφίσῃς καὶ ὅλα τᾶλλα χωρατὰ 'στὴν πάντα νὰ τάφῃς. Πολλὰς φορὰς σ' ἐδίδαξα τὰ χρήσιμα κι' ὠφέλιμα, τὸ κάθε ἰσοῦγιον, τὸ ἕνα κι' ἄλλο ἔλλειμμα, καὶ σὺ ποτὲ δὲν ἔπανε ταῦτά σου νὰ τεντώνῃς, ν' ἀκούῃς, νὰ διδάσκεσαι νὰ μὲ ξυλοφορτώνῃς. Ἐμπρός, 'στῆς κάλπαις πήγαινε, βρωμοτεμπέλη μοῦρη, μὴ λησμονῇς τὸν Σόλωνα, τὸν Δράκο, τὸν Λυκοῦργου, τὰς πολιτείας τὰς χρυσὰς αἰῶνων παρελθόντων ὁπὸς ἐμεσουράνησαν διὰ σοφῶν ἀρχόντων. Αἱ πολιτεῖαι, Περικλῇ, τῶν παλαιῶν ἐκεῖναι, ἀλλὰ καιρὸς κατάλληλος πρὸς διδασχὴν δὲν εἶναι. Θὰ σοῦ μιλήσω ἄλλοτε περὶ αὐτῶν πολλὰ... τῶρ ἄλλο χρέος σὲ καλεῖ καὶ σὴν μουνταλᾷ. Ἐμπρός καὶ σὺ 'στὸν 'στρόβιλον ἀγρίας καταιγίδος... μὴ λησμονῇς καὶ τὴν Μυρτιά, τὸ δένδρον τῆς ἐλπίδος. Δὲν ἐπεμβαίνω παντελῶς εἰς ξένας συνειδήσεις, ἀλλὰ θαρρῶ καὶ τὴν Μυρτιά πῶς πρέπει νὰ ψηφίσῃς. Ἐγὼ γιὰ ἕναν φανερά 'μιλῶ καὶ ἐσαυθόνω, τὸν γύφτο τὸν Ψωμόπουλο ὑποστηρίζω μόνο.

Ὁ μεχλιβάνης Φασουλῆς φουσακώνων καὶ ἄλλοφρονῶν παρουσιάζει τὴν Ἐλῆά καὶ τὸ Κορδόνι 'στὸ Κοινόν.

Περὶ τῶν ἄλλων τσιμουδιὰ καὶ σύρτε νὰ κουρεύεσθε, πλὴν μὴ κατόνκει, Περικλῇ, μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς ὅσους ἐπαγγέλλονται τὰ χρήσιμα διδάσκουν καὶ κατὰ μέρος ἄφησε τὸ τσαμπουνῆν καὶ χάσκειν.

Π.— Ὅρε λοιπὸν τρεῖς ματσουκλαῖς καὶ ἂν 'εμπρός κι' [ὀπίσω,]

καὶ τρέχω μὲ τὰ τέσσερα 'στῆς κάλπαις νὰ ψηφίσω.

Συστάσεις μερικῶν προσώπων φιλικῶν.

Ἀκούσατε καὶ τὸν Ρωμηό, κι' ὅσοι δὲν εἰσθε κοῦκοι νὰ ρίξετε, παρακαλῶ, μιὰ ψῆφο καὶ 'στὸν Ρούκη, ποῦχει καρδιά λαχταριστὴ καὶ τιμημένη πένα, καὶ τὸ κοντὸ τὸ μπόι του 'ψηλόνει ὁλόενα. Κάθε βουβὸς καὶ ἄφωνος ἂς μείνῃ πρὶν 'στὸ ράφι κι' ἂς κελαϊδήσουν 'στὴ Βουλὴ κι' οἱ Δημοσιογράφοι.

Ἄλλ' ὅμως, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἔχετε μαλά, μιὰ ψῆφο 'στὸν κουμπάρο μου, μιὰ ψῆφο 'στὸν Μελά, ὁποῦ διψᾷ γιὰ τὸ καλὸ καὶ δὲν λυπᾶται γούσα, γιὰτ' εἶναι ἄνθρωπος σωστός καὶ τάχει τετρακόσα.

Ἐν τούτοις, φίλοι Βελογεῖς, μιὰ ψῆφο πάλι θέλω γιὰ τὸν Λαπαροτόμο μας, γιὰ τὸν Λουκά τὸν Μπέλλο.

Καὶ ποῖος πολίτης φρόνιμος μὲ δύο δράμα γινώσι 'στὸν ξακουσμένο Παγκαβῇ μιὰ ψῆφο δὲν θὰ δώσῃ;

Μὰ τί σὰς λέει, βρε παιδιὰ, κι' ὁ Στέφανος ὁ Ξένος, ὁ τόσων τόμων συγγραφεὺς καὶ τετραπερασμένος; Γιὰ τέτοιον ὑποψήφιο τὰ λόγια μου δὲν χάνω, θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὸν συστάσεις νὰ σὰς κάνω.

Ὁ Στρατηλάτης τῆς Ἑλλάδος,
ποῦ τὸν φθονεῖ κι' ὁ Βασιλεὺς.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε με' χροῦσῃς Ἑλλᾶς κλωνάρι
μέσ' στὰ σπήτια, μέσ' στοὺς δρόμους, καὶ σὲ κάθε ἀγκωνάρι.
Τραγουδάτε, τραγουδάτε, κι' ἡ πατρις σᾶς καμαρώνει,
εἰς τὸν Ὀλυμπο ροδίζει καὶ τὸν Πίνδο ξημερώνει.
Τραγουδάτε με' λαοῦτα, τραγουδάτε με' βιολιὰ
τὴν Ἑλλά μου, τὴν Ἑλλά.

Ἐνας Σαββαὼθ ὑπάρχει στὸ Στερέωμα ἡψηλά
κι' ὁ Τρικουπὴς μόνον εἶναι ὁ Θεὸς στὰ χαμηλά,
κι' ὁποῖος πάει σ' ἄλλο κόμμα κι' ἄλλα εἶδωλα λατρεύει,
τὴν κακὴ ψυχρή του μέρα, δὴν γνωρίζει τί γυρεύει.
Τοῦτος κάνει ὅπως θέλει καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλεῖα...
Ζήτω, ζήτω ἡ Ἑλλά.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε, καὶ τραντάζει ὅλ' ἡ σφαῖρα...
κυματίζει στὸ Αἰγαῖον τῆς Ἑλλάδος ἡ παντιέρα...
νά! ὁ πόλεμος ἀνάβει... δὴδ' στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι...
πετσοκόβει τὰ Βεράτια τὸ σπαθὶ τοῦ Βασιλίδου,
καὶ ἡ δόξα ἡ καινούρια τραγουδεῖ με' τὴν παλιὰ
τὴν Ἑλλά μου, τὴν Ἑλλά.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε γιὰ τὴν δόξα τῆς πατρίδος
καὶ τὰ θούρια τοῦ Κόκκου, τοῦ Τυρταίου τῆς μερίδος.
Νά! πλακόνει ὁ Νυμφίος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
καὶ μακάριος ὁ δούλος κι' ὁ μπεμπὲς ὁ ἐκλεκτός,
ὁποῦ ἔχει κρεμασμένη στὸν σουρτουκού τὴν θηλειὰ
τὴν Ἑλλά μου, τὴν Ἑλλά.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε με' τρουμπέταις καὶ ταμπούρα...
μάρε! ἐμπρὸς στὸν Ἑλαιῶνα κι' ἄς σᾶς πιάσῃ ὅλους μοῦρα.
Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κι' ὁ Πομπηῖος ἐγώ,
τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος κυνηγῶ,
καὶ καρφόνω γιὰ φορέτα στὰ χροῦσᾶ τῆς τὰ μαλλιὰ
τὴν Ἑλλά μου, τὴν Ἑλλά.

Ζωγραφίστε στῆς παντιέρας καὶ στὰ λάβαρά σας ὅλα
τὸν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν με' ἡψηλά ἡψηλά φωκὸλα.
Τραγουδάτε, τραγουδάτε τοῦ πολέμου τὸν σαιμό,
θὰ τὸ κόψω τὸ Κορδόνι σὰν τὸν Γόρδιο Δεσμό,
καὶ θὰ σκουῖτε τριγύρω με' χορτάτη τὴν κοιλιὰ
ἢ Ἑλλά μας, ἢ Ἑλλά!

Τραγουδάτε, τραγουδάτε με' χροῦσῃς Ἑλλᾶς κλωνάρι
μέσ' στὰ σπήτια, μέσ' στοὺς δρόμους, καὶ σὲ κάθε ἀγκωνάρι.
Κι' ἂν σᾶς βάλουνε χαλκάδες καὶ στὸ στόμα καὶ στὴ μύτη,
κι' ἂν σᾶς πᾶν σφικτὰ δεμένους στὸν Ζωρζὴ Δρομοκ-
ἀλαλάζετε ἀκόμη με' βροντόφωνη λαλιά:
ἢ Ἑλλά μας, ἢ Ἑλλά!

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς στὸ σπήτι μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με' ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, —δὴδ' στὸ λάδι τρεῖς στὸ ξύδι,

Θοδωρῆς ὁ κοιτσονάτος,
Παπουτσῆς καὶ Κορδονάτος.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε ἀπ' τὸν ὕπνο τὸν βαθύ,
ἄς μακρύνῃ τὸ Κορδόνι καὶ παντοῦ ἄς ἔξαιπλωθῇ.
Ἐχω μέσα μου λαχτάρα κι' ὀλοένα πολέμῳ
σὰν θηλειὰ νὰ τὸ περάσω στὸν Τρικουπὴ τὸν λαμό.
Σηκωθῆτε καὶ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις ξεσπαθώνει...
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Σηκωθῆτε, παιδαρέλια, ποῦ βυζαίνετε ἀκόμα,
ποῦ μυρίζει ἀπὸ γάλα τὸ μικρὸ μικρὸ σας στόμα,
κι' ἀπὸ μέρους μου εἰπῆτε στῆς καλαῖς σας τῆς νταντάδες
νὰ εἰποῦν σὲ συγγενεῖς των κι' ἐξαδέλφους κουβαρντάδες
νὰ ψηφίσουν πέρα πέρα σὰν Σαῖν-Ζούστ τυραννοκτόνοι
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, ὦ Ἀρχάδες Κορδονάτοι,
στοῦ Μογγόλου τοῦ Τρικουπὴ καὶ τοῦ Ράλλη τὸ γεινάτι.
Τὸ Κορδόνι θὰ τοὺς βάλλῃ τοῦ γαιδάρου τὰ καπούλια,
τὸ Κορδόνι θὰ μᾶς φέρῃ στὸ Παλάτι με' νταούλια,
καὶ τὸ ἄδικο τᾶντερό μας χορτασμένο θὰ κορδώνῃ
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ναί, σηκωθῆτε πῶς πληθαίνουν κάθε χρόνο τὰ κακά σας,
τὰ δημόσια τὰ χρῆ καὶ τὰ χρῆ τὰ δικά σας,
κι' ἂν ἐκ πείνας ἡ κοιλιὰ σας γουργουρίξῃ καὶ φουσᾷ
τοῦ βρακιοῦ του τὸ ζωνάρι ὁ καθένας ἄς μασσᾷ,
καὶ ἄς ψάλλῃ μ' ἓνα σκοῦφο καὶ σουγιά Κολοκοτρώνη:
«τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.»

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε με' ἀντάρα καὶ φωνή,
πρὶν νὰ γίνῃ τὸ Κορδόνι γιὰ τὸ κόμμα μας σχοινί.
Σηκωθῆτε με' λαμπάδες, με' κεριὰ, με' σπερματῶτα,
στὸνα χέρι τὸ Κορδόνι καὶ στὸ ἄλλο τὴν φαλτσέτα,
καὶ σιμόνετε στῆς κάλπαις καὶ τὸν κόσμον ἄς φτερώνῃ
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ποιὸς μεγάλος Ναπολέον σὰν κι' ἐμένα περπατεῖ
με' Κορδόνι μέσ' στὴ μέση, με' Κορδόνι καὶ στ' αὐτί;
Σηκωθῆτε καὶ τῆς νίκης ἐξημέρωσε ἡμέρα...
ἄς λυθοῦν ἢ βρακοζώναις τῆς πατρίδος πέρα πέρα,
καὶ ἄς γίνῃ τοῦ Βουλγάρου καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ ἡ ἀγχώνη
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

ὦχ! μεγάλε Ναπολέον!... ὦχ! ὁ νοῦς μου θὰ πετάξῃ...
ὦχ! παπουτσῆς μπαλωμένα... ὦ! Κορδόνια με' μετᾶξι...
ὦχ! ὁ Κάββας!... ὦχ! Παλάτι!... ὦχ! ἁμὰν καὶ πῶς μυρίζει
τῆς Ἀρχῆς τὸ φαγοπότι, τὸ σπανάκι με' τὸ ρύζι,
καὶ μακραίνει καὶ μακραίνει καὶ τεντώνει καὶ τεντώνει
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

με' Χημεῖον, με' μιὰ μάνδρα, — με' μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα — ποῦταν ἄλλοτε μαιμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεύτου κονιορτὸς πολὺς.